

przedmiotem uzasadnionego zainteresowania publiczności, istnieje jednolity mechanizm czy kryteria badania zakresu możliwej ingerencji. Trudno byłoby również stworzyć ogólny, abstrakcyjny, a tym bardziej zamknięty katalog tego rodzaju funkcji i stanowisk. Podejmując próbę wskazania ogólnych cech, jakie będą przesądzały o tym, że określony podmiot sprawuje funkcję publiczną, można bez większego ryzyka błędu uznać, iż chodzi o takie stanowiska i funkcje, których sprawowanie jest równoznaczne z podejmowaniem działań wpływających bezpośrednio na sytuację prawną innych osób lub łączy się co najmniej z przygotowywaniem decyzji dotyczących innych podmiotów. Spod zakresu funkcji publicznej wykluczone są zatem takie stanowiska, choćby pełnione w ramach organów władzy publicznej, które mają charakter usługowy lub techniczny".

Wątpliwości co do zakresu podmiotowego pojęcia „osób pełniących funkcje publiczne” podzielił również Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego Rzeczypospolitej Polskiej we wniosku z dnia 4 listopada 2013 r. skierowanym do Trybunału Konstytucyjnego dotyczącym niezgodności przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej z Konstytucją RP i Europejską Konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

W ww. wniosku Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego stwierdził m.in. że: „Oczywiste jest również, że bez właściwego uregulowania terminu „osoba pełniąca funkcję publiczną” w ramach samej u. d. i. p. nie jest możliwe określenie ani jej zakresu podmiotowego, ani praw lub obowiązków osób tego rodzaju, w tym w sposób pozwalający na zapewnienie, co najmniej w „wymiarze proceduralnym” właściwej ochrony sfery ich prywatności w postępowaniach mogących prowadzić do udostępnienia albo bezpośrednio przez te osoby, albo przez instytucje je zatrudniające lub przez inne podmioty wymienione przykładowo w art. 4 ust. 1 i ust. 2 u. d. i. p. danych mogących uchodzić za świadczące o owej działalności publicznej lub mogących pozostawać jedynie w bliżej niezdefiniowanym związku z taką działalnością”.

Odnosząc powyższe rozważania do żądanych przez wnioskodawcę informacji należy wskazać, że zgodnie z § 1 ust. 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 248, poz. 1481) obsługę Ministra Finansów zapewnia Ministerstwo Finansów. Stosownie do § 6 ust. 2 regulaminu organizacyjnego Ministerstwa Finansów, stanowiącego załącznik do zarządzenia Nr 34 Ministra Finansów z dnia 27 lipca 2012 r. w sprawie nadania regulaminu organizacyjnego Ministerstwu Finansów (Dz. Urz. Min. Fin. Poz. 42 z późn. zm.) Minister Finansów wykonuje swoje zadania przy pomocy m.in. dyrektorów komórek organizacyjnych Ministerstwa Finansów. Dyrektorzy wykonują zadania komórki organizacyjnej samodzielnie lub przy pomocy zastępcy (zastępców) dyrektora (§ 9 ust. ww. Regulaminu).

W świetle powyższego należy uznać, że osoby zajmujące stanowiska dyrektorów Departamentów podległych Szefowi Służby Celnej, tj.:

- Dyrektor Departamentu Kontroli Celno-Akcyzowej i Kontroli Gier,
- Dyrektor Departamentu Podatku Akcyzowego i Gier,
- Dyrektor Departamentu Polityki Celnej,
- Dyrektor Departamentu Służby Celnej,

realizują określone w regulaminie organizacyjnym Ministerstwa Finansów oraz wewnętrznym regulaminie organizacyjnym danego Departamentu zadania nałożone na Ministra Finansów i Ministerstwo Finansów. Posiadają też określone kompetencje, wynikające z udzielonych im upoważnień. Nie daje to jednak podstawy do jednoznacznego stwierdzenia, że osoby zajmujące ww. stanowiska są osobami pełniącymi funkcje publiczne.

Ponadto należy zauważyć, iż pełne wykazy z podaniem imienia i nazwiska wszystkich dyrektorów Biur i Departamentów Ministerstwa Finansów znajdujące się na stronach Ministerstwa Finansów www.mf.gov.pl w zakładce Struktura organizacyjna/Departamenty, dają możliwość identyfikacji pracowników Ministerstwa Finansów zajmujących stanowisko dyrektorów ww. Departamentów, a jak już była mowa, zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy informacją publiczną jest każda informacja o sprawach publicznych, zatem wnioski w sprawie indywidualnej, co ma miejsce w przedmiotowej sprawie, nie mają charakteru informacji publicznej.

Jak stwierdził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 20 marca 2006 r., sygn. K 17/05, „ocena dopuszczalności ingerencji, polegającej na „odkrywaniu” sfery życia, w której życie publiczne podmiotu nieuchronnie łączy się z jego życiem prywatnym (w tym sferą osobistą czy wręcz intymną), poprzez jej ujawnienie innym osobom, powinna być dokonywana niezwykle ostrożnie i z wyważeniem racji, które